

DE VEILIGHEIDSRAAD

Indochina was één van de eerste gebieden, waar na de Tweede Wereldoorlog gevaar dreigde. De Japaners hielden daar de vroegere Franse bezittingen bezet en uiteraard werd de inheemse bevolking beheerst door het verlangen, de eigen zaken te behartigen. In 1946, iets meer dan een jaar na de Japanse overgave, kwam deze onafhankelijkheidsbeweging aan het licht in de vorm van een opstand tegen de Franse soevereiniteit. Later ontwikkelde deze opstand zich in een strijd tussen communistische en anti-communistische krachten. De gevechten duurden bijna acht jaar en er was voortdurend dreiging, dat ze zich zouden ontwikkelen tot een algemene oorlog tussen de communistische en de anti-communistische wereld. Deze tragedie kon echter worden voorkomen, voornamelijk onder invloed van de wereldopinie, die door middel van de UNO tot uitdrukking kwam. Ten slotte werd het gebied in 1954 in vier soevereine staten verdeeld: Noord-Vietnam, Zuid-Vietnam, Laos en Cambodja.

Dergelijke oorzaken deden conflicten in Korea ontstaan. Enkele dagen vóór de Japanse capitulatie had de U.S.S.R. dit land de oorlog verklaard; Korea werd aan de Japanners ontnomen en door Russische zowel als door Amerikaanse troepen bezet. Een voorlopige grens, die langs de achtendertigste breedtegraad werd getrokken, scheidde Noord-Korea dat door de communisten werd beheerst, van Zuid-Korea dat onder Amerikaanse invloed stond. In juni 1950 overschreden Noordkoreaanse troepen de grens. Tijdens de afwezigheid van de Russische afgevaardigde, die hierdoor in de onmogelijkheid werd gesteld van zijn vetorecht gebruik te maken, deed de Veiligheidsraad een beroep op de Verenigde Naties om Zuid-Korea te hulp te snellen.

Strijdkrachten uit vele landen, maar merendeels bestaande uit Amerikanen, gaven aan deze oproep gehoor. Duizenden vrijwilligers uit communistisch China vochten aan de zijde van Noord-Korea. Er vielen honderdduizenden doden en gewonden, alvorens op 27 juli 1953 te Panmoenjon een wapenstilstandsverdrag werd ondertekend, waardoor de grens trouwens slechts licht werd gewijzigd.

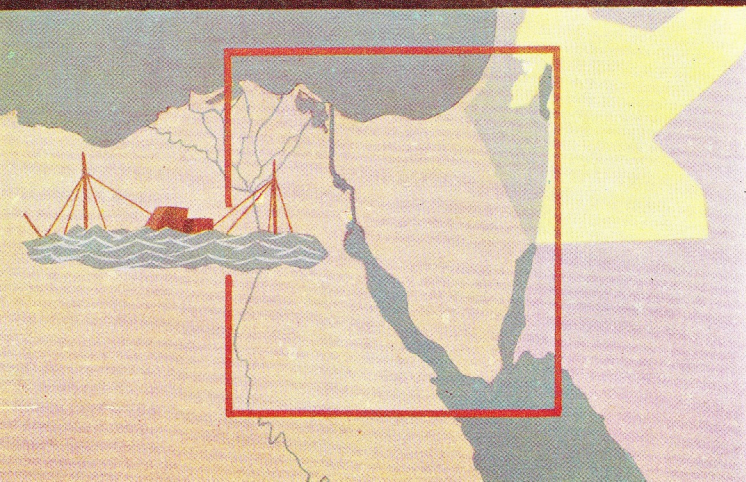
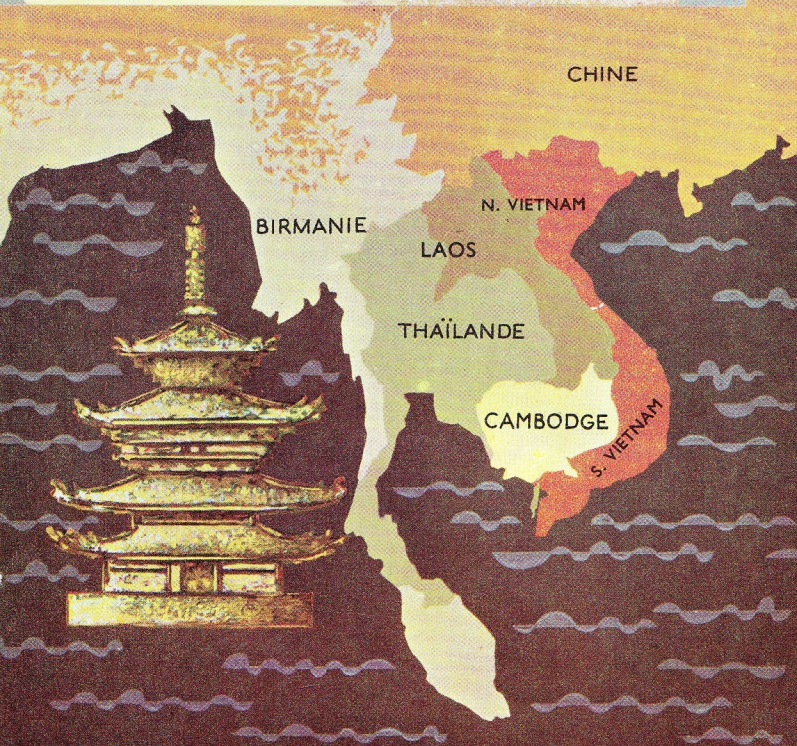
Er zijn ook in de Arabische landen reeds veel moeilijkheden geweest. Toen Egypte, Syrië en Jordanië in 1956 hun troepen onder een centraal commando

plaatsten, vreesde de Joodse staat Israël een aanval. Het wachtte niet af, maar nam zelf het initiatief en viel het Egyptische schiereiland Sinai binnen, dat ten oosten van het Suezkanaal ligt. Engeland en Frankrijk, die reeds ontstemd waren over de Egyptische bedreigingen het Suezkanaal te nationaliseren, vielen Egypte aan en maakten zich meester van Port Said. Er wordt nog steeds heftig gedebatteerd over de vraag, of de actie gerechtvaardigd was. Maar de UNO en een groot gedeelte van de wereldopinie veroordeelden Engeland hierom. UNO-politie bezette het gebied rond Gaza, waarna de Britse, Franse en Israëlische troepen spoedig werden teruggetrokken. In 1958, toen de pro-westerse koning Feisal van Irak tijdens een revolutie werd vermoord, vreesde men dat het land in handen van de communisten zou vallen. De revolutie eindigde echter met een overwinning van de Pan-Arabische beweging.

Het jaar 1956 bracht misschien wel de grootste mislukking van de UNO. Toen gebruikten de Russen een geweldige militaire macht om een volksopstand in Hongarije te onderdrukken en de heerschappij te herstellen, die daar door de communistische partij werd uitgeoefend. Ondanks herhaalde oproepen uit Boedapest deed de UNO zo goed als niets om de Russische tussenkomst te beletten. Deze gebeurtenis viel juist samen met de Franse en Britse landingen in Egypte. Hierdoor werd de macht van de UNO ondermijnd, mede omdat de westerse landen onderling verdeeld waren.

In een meer nabij verleden kreeg de UNO opdracht, een eind te maken aan de onlusten in Kongo. Nadat België in juli 1960 Kongo de onafhankelijkheid had verleend, kwam het leger in opstand en werden Belgische burgers aangevallen. Later ontstonden hevige gevechten tussen de strijdkrachten van eerste minister Loemoemba, die door de communistische landen werd ondersteund, en die van president Kasavoeboe, die het westen achter zich had. Toen in februari 1961 Loemoemba vermoord werd, dreigde wederom gevaar voor de wereldvrede, maar de aanwezigheid van de UNO-troepen had tot gevolg, dat de toestand heel wat rustiger werd.

*Schetsmatige kaarten van enkele onrusthaarden uit de laatste jaren. **Boven** : Hongarije (links) en Korea (rechts). **Midden** : Indochina (links) en de landen ten oosten en ten zuidoosten van de Middellandse Zee (rechts). **Onder** : De landen rond Suez en Sinai (links) en Kongo (rechts). De portretten (van boven naar onder) zijn van Syngman Rhee (voormalig President van Zuid-Korea), Koning Feisal van Irak en een Kongolees burger.*

Le Conseil de Sécurité, facteur de paix

L'Indochine fut un des premiers foyers de troubles après la Deuxième Guerre mondiale. En 1946, un peu plus d'un an après la capitulation du Japon, le Viet-minh, un mouvement nationaliste qui s'était déjà manifesté durant l'occupation japonaise, engagea la lutte contre les Français. Le nord du Viet-nam, État associé à la France, fut dominé par le Viet-minh. Ce conflit qui dura presque huit ans aurait pu entraîner une guerre mondiale. Grâce à l'intervention de l'O.N.U., cette tragédie a pu être évitée. En 1954, à la suite des accords de Genève, l'Indochine fut divisée en quatre États : le Nord Viet-nam, le Sud Viet-nam, le Laos et le Cambodge.

Quand la Corée fut reprise au Japon, les Russes occupèrent le nord du pays, les Américains le sud. La république fut établie à Séoul en 1948, mais la Corée du Nord, de son côté, se proclama république populaire. En juin 1950, les Coréens du Nord traversèrent la frontière. A un moment où le représentant de la Russie, absent, ne pouvait opposer son veto, le Conseil de Sécurité fit appel aux Nations Unies pour aider la Corée du Sud. De nombreuses nations répondirent à cet appel; mais d'autre part, des milliers de volontaires venus de la Chine communiste se rangèrent aux côtés des Coréens du Nord. Les morts et les blessés se comptèrent par centaines de mille avant qu'un armistice n'intervienne en juillet 1953.

Les pays arabes connurent, eux aussi, des heures agitées. Quand, en 1956, l'Égypte, la Syrie et la Jordanie décidèrent de placer leurs troupes sous commandement unique, l'État juif d'Israël, crai-

gnant leur attaque, prit l'initiative et, le 29 octobre, envahit la péninsule de Sinaï, à l'est du canal de Suez. L'Angleterre et la France, mécontentes de ce que l'Égypte venait de nationaliser le canal, attaquèrent ce pays le 1er novembre et s'emparèrent de Port-Saïd. L'opinion mondiale, exprimée par l'O.N.U., leur donna tort. La police de l'O.N.U. occupa la région de Gaza; les troupes françaises, britanniques et israéliennes se retirèrent.

Le plus grand échec qu'enregistra l'O.N.U. eut lieu fin 1956, quand les Russes employèrent la force pour réprimer un soulèvement populaire en Hongrie. Les Nations Unies ne firent rien pour empêcher cette intervention.

Plus récemment, l'O.N.U. eut pour mission de pacifier le centre de l'Afrique. Le 1er juillet 1960, la Belgique accorda l'indépendance à sa colonie du Congo. Quelques jours plus tard, l'armée congolaise se mutinait. La Belgique ayant assuré la protection de ses ressortissants, le Congo demanda à l'O.N.U. d'intervenir et de rétablir l'ordre. Le nationalisme congolais se manifesta bientôt sous trois formes principales : un pouvoir central faible, à Léopoldville; une tendance radicale qu'incarne Patrice Lumumba, assassiné en février 1961; divers mouvements séparatistes, notamment dans la riche province du Katanga. L'O.N.U. empêcha la confusion de dégénérer en guerre civile et les heurts de s'envenimer sur le plan international. Le gouvernement central est soutenu par une aide technique à laquelle s'associe la Belgique.

En haut, à gauche : la Hongrie; à droite, la Corée et le président du Sud Syngman Rhee (Pr. 1948-1960).

Au milieu, à gauche : l'Indochine; à droite : pays du Moyen-Orient; le roi d'Irak Faïçal II (R. 1939-1958), mis à mort par une révolution qui proclama la république.

En bas : le canal de Suez, le Congo et un Congolais.

Globerama

HISTOIRE DES CIVILISATIONS MENS EN WERELD, VROEGER EN NU

CASTERMAN

HET AVONTUUR VAN MENS EN WETENSCHAP

KEURKOOP NEDERLAND

© ESCO PUBLISHING COMPANY

Le présent ouvrage est publié simultanément en
français (Casterman, Paris-Tournai)
allemand (International School, Cologne)
anglais (Odhams Press, Londres)
américain (International Graphic Society, New York)
danois (Munsgaard Scandinavisk Bogforlag)
finlandais (Munsgaard)
hollandais (Keurkoop, Rotterdam)
italien (Fratelli Fabbri, Milan)
portugais (Codex)
suédois (Munsgaard)

2e édition, 1964

KEURKOOP NEDERLAND

© ESCO PUBLISHING COMPANY

ALLE RECHTEN VOORBEHOUDEN VOOR ALLE LANDEN

Art © 1959 by Esco, Anvers

Text © 1963 by Casterman, Paris

Tous droits de traduction et de reproduction réservés.